

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τὰ δεκαεπτάρστιχα τοῦ Κωστή Πα-
λαμά

Φῶρ ντὶ Λεβάντε

Βιολέττα ντὶ Πενσάιτετσι

Ὁ Προμηθεὺς λυόμενος

Προτίμηση

Βρισκόμουνα

Ἐπὶ τὴν περασμένην δόξα

Θέατρον

Εἰρωνεῖς τοῦ ἑαυτοῦ μου

Εἰρήνη Μαυρομάτη

Νεοελληνικὴ Φιλολογία

Ξένη φιλολογία

Ἀποχαιρετύντας τὴν Ἰωνίαν

Μαγνησία

Ἐλέγεια

Τὰ κρίνα ποῦ πεθαίνουν

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΠΥΡΟΣ-Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Φ. ΜΕΝΤΖΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΔΗ

Κ.

Κ. ΦΑΛΤΑ-ΓΙΤΣ

Γ. Η.

Σ. Μ. Α.

Γ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ

Α.

ΓΣΑΝΤΡΟΣ ΔΡΙΣ

ΡΟΔΙΩΝ

Ν. ΒΕΡΓΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Διεύθυνσις:

Δίδα ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
Ὁδὸς Μενάνδρου 83
Ἀθήναις

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις:

ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἑσπερικὸν Δρχ. 20
Διὰ τὰ Δημοσ. Γραφεῖα > 40
Διὰ τὴν Ἀμερικὴν . . . Δολλ. 4
Δι' Ἀγγλίαν Ἀγγλίων
καὶ Κύπρον Σελλ. 15

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΔΡΧ. 30

Πᾶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς
1ης ἐκάστου μηνός.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 1.50

ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ἀνὸ Μοναξίεις. Μιὰ Εὐχὴ καὶ μιὰ Κατάρτα
δυὸ ξωτικῆς, καὶ οἱ δυὸ σᾶν ἀδερφάδες
Λαχτάρτα, Σκοτεινάγρα, βουβαμάρα
Βάγιες, κι' ἀκολουθοῦνε τῆς κυράδες.
Στῆς μιᾶς τὸ Σῶπα θεία μιλεῖ κιθάρτα
τῶν ἄστρων ἀχνοφέγγουν οἱ σποράδες
τῆς ἄλλης βουβὴ πάντα ἢ λιγομάρα
κι' ἀνάστρη ἢ νύχτα μὲ γκρεμοὺς βραχνάδες.
Ἀνὸ Μοναξίεις. Ἡ μιὰ τῶν ἀντρειωμένων
ἢ μάννα γιὰ τὴ σκέψη καὶ τὴν πράξη
στὴν ἀγκαλιά της μέσα τὴ μαγεύτρα.
Κι' ἄλλη ἀφέντρα τῶν παραπεταμένων
ποὺ τοὺς ἔχει ρημάξει καὶ σπαράξει
μιὰ ἰδέα προδότερα ἢ μιὰν ἀγάπη ψεύτρα.

ζονται Γκρέγκολφ.

Δέν απάντησα ἤμου, ἀληθινά, λυπημένος.

Ἡ Βιολέττα ἡ λεπτή, ἡ ἀξιαγάπητη, ἡ ἔξυπνη, κόν-
τευε νὰ καταστήσῃ γελοία μ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, νὰ μι-
λάῃ διαρκῶς γιὰ τὸν τίτλο τῆς καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά
τῆς. Μὰ πῶς νὰ τὴν εἰδοποιήσω γιὰ τὸν κίνδυνον; Δέν πρό-
φθανα νὰ τὴν προσεγγίσω λίγα σ' ἡν πραγματικότητα, κι'
αὐτὴ ἡ πάντα καλὴ κι' ἀνοιχτόκαρδη γινόταν ἀπειλητικὴ
σὰν ὄχι θυμωμένη.

Κι' ὅμως δὲ μποροῦσα νὰ λαθεῖνω κι' ἐγὼ ἀκούσια
μέρος σ' αὐτὴ τὴ κωμωδία κι' ἦταν ἀνάγκη νὰ μιλήσω
καθαρὰ.

Στὸ σπίτι, ἐνῶ παρέδινα τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλτό
σ' ἕναν ἀπαθῆ καὶ ἀκίνητον ὑπηρέτη εἶπα στὴ νύκ'
—Εἶναι θαυμάσιο τ' αὐτοκίνητο τοῦ πρίγκηπα.

—Ποῖ; φῶ ἦσε ἡ Βιολέττα μὲ ἀρέλεια.

—Αὐτό, ποῦ μᾶς ἔφερ' ἐδῶ.

—Μὰ 'κεῖνο εἶναι δικό μου....

—Τί! Εἶχα ἰδεῖ ἕνα οἰκόσημο στὸ πορτάκι.

—Βέβαια, ἀντιμίλησε ἡ κοπέλλα. Εἶναι τὸ σύμβολο

τῶν ντὲ Πενσάττσι.

Δὲ μπόρεσα νὰ μὴ γελάσω.

—Φθάνει ποιά, φώναξα, γιατί νὰ διηγῆσαι αὐτὲς τίς ἱ-
στορίες σ' ἐμέ, πρὸ πάντων σ' ἐμένα; Δὲ θυμώσατε, δεῖ
τοὺς ντὲ Πενσάττσι σὰς τοὺς ἐρευνῆκα γιὰ τὸν περασμένο

χρόνο στὶς Βρυξέλλες, ὅταν ἐτοιμαζόσαστε νὰ φύγετε γιὰ
τὸ Παρίσι: Ἔχγετε ἄξιλο νὰ ἐπιμένετε, καὶ κοιτάεστε νὰ
περάσετε κάθε ὄριο.

Βουδάρηκα. Τρέμουσα καὶ κἀτασπρη ἡ Βιολέττα μὲ
κτύπαζε μὲ μιὰν ἐντύπωση αἰσθητοῦ μίσους τ' ἀγριεμένα
φρύδια τῆς δὲ σχηματίζαν περὶ πρὸς μιὰ γραμμὴ, ἐν αὐ-
τάκι τραχὺ στὸ λευκότατο μέτωπό τῆς.

—Εἶσθε σεῖς, ποῦ περνοῦτε κάθε ὄριο, εἶπεμὲ ψυχρὸ θυ-
μῶ. Δέν ξέρετε τοὐλάχιστον οὔτε νὰ διαλέξετε τὴ στιγμή
γιὰ μερικὰ ἀστεῖα μᾶς πρόστυχῆς εὐχαριστήσεως.

Στὸν ἀντιθάλαμο καὶ μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτας μου εἶ-
ναι ἄτοπο νὰ γελάτε μὲ τὴν οἰκογένειά μου.

—Βιολέτα, σὰς ζητῶ συγγνώμη, ψιθύρισα συγχιτισμένος.

—Ὅχι, σὰς παρακαλῶ, πηγαίνετε! Ὁ σεβασμὸς γιὰ
τοὺς ντὲ Πενσάττσι μ' ἀναγκάζει νὰ μὴ σὰς συγχωρήσω.

Κ' ἔκμ' ἕνα νεῦμα.

Ὁ ἀπαθῆς καὶ ἀκίνητος δούλος μου ξανάδωσε τὸ κα-
πέλλο, μοῦ πέρασε τὸ πανωφόρι, ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Ἐγὼ
ὑποκλίθηκα ταπεινότερα κι' ἐδῆξα μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

Ἔτσι συνέβηκε νὰ χάσω μιὰ χαριτωμένη καὶ πιστὴ
ρίλη γιὰ νὰ μὴν ἔχω πιστέψει στὴν ὑπαρξὴ μιᾶς σεβαστῆς
οἰκογενείας, ποῦ ἐρευνῆκα ἐγὼ καὶ στὶς τρεῖς βιολέττες
στὸ γαλλεῖο φόντο, ποῦ ἐδειχναν τὴν ἀρχαία τῆς εὐγένεια.

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Ἡ σκηνὴ παρασταίνει τὸ Δικαστήριον τοῦ Ὀλύμπου.
Προεδρεύει ὁ Δίας. Ἡ Ἀθηνᾶ παραστέκει. Ὁ Προ-
μηθεὺς ἀλυσσοδεμένος στὰ χεῖρα ἀπολογεῖται δροθιος.]

Προμηθεὺς

Ἡ συνείδησί μου, ποῦ φῶς ὑπεροῖσιο τὴν κατα-
καὶ δύναμη μιὰ πρωτόφαντη τὴν ἐμψυχώνει
ἐνάντια κανενὸς τίποτα δὲν ἔχει
οἱ νόμοι—ὄθεν ἢ πηγὲς τῶν ἀνθρωπίνων βασάνων—
σὰς δὲ βαρένουν· τὸ μοιραῖο σὰς δουλώνει
ὡ θεοὶ καὶ σὰς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ γιὰ μένα
τὸ ἴδιο εἶστε· κανέναν ἢ εὐθύνῃ δὲ βαρένει

(*) Ἡ τελείες σημαίνουν προηγούμενη συνέχεια.

ἀρεξ τὴν Πλάστρα Αἰτία ἐκείνην τὴν ἀνέγνωρη
στοὺς ἀνθρώπους, ποῦ σὰν ξόανα—πράγματα κι'
ἀνθρώπους—
ἀνείθυνα κινεῖ δεσπόζοντάς τους!

Ὁ πατέρας Δίας τὸν πρόθεσὶ μου ἔχει παρανοιώσει
γιατὶ προσοπικὴ ποτέ, στενὴ κι' ἀνήθικη δὲ μ' εἶχε
φιλοδοξία κινῆσει· θρόνον δὲ ζητῶ μῆτε ποτέ, μου
ἐξήγησα, μῆτε τοὺς ἀθανάτους νὰ ξεφτελίσω,
ποῦ τέτιοι πιστεύουνε πῶς εἶναι—ἔγω βαλθεῖ!..

Δίας (θυμώνοντας)

Προμηθεῖα νὰ σέβσαι τὴν ἀνοχὴ μου,
ποῦ ἐδῶ νὰ στέκης σῶχει ἐπιτρέψει

καὶ τὸν κατάδικον νὰ ὑπερασπίσης ἑαυτό σου!
Πρόσεχε! βροσιὲς δὲ δέχουμαι κάτου
ἀπὸ ἴφος ὑπουλοσκεπασμένες· Ἄν γιὰ τελευταία
φορὰ νὰ μετανιώσης σ' ἔχω ἀφίσει
στὴν ἀνοχὴ μου πολὺ κακὴ δίνεις ὀρμήνεια!

Ἀθηνᾶ (παρεμβαίνοντας)

Πατέρα Δία, ἄλλη στοῦ Προμηθεῖα
ἔννοια τὰ λόγια δίνεις, τί προσβολὴ
καμιὰ τὰ λόγια του δὲν κρύβουν, ἂν καλὰ
τὸ βάθος τοὺς ἐγὼ ἔχω νοιώσει.

Προμηθεὺς

Μὲ συμπαθᾶτε ἂν κακῇ,
στὴ σκέψη μου τὴν τίμια, πρόθεσι ἔχετε δόσει·
ὄρκον ἱερώτερο νὰ ὀρκισθῶ δὲν ἔχω,
ὦ Κριτές μου γιὰ νὰ σὰς πείσω
τὴν ὥρα ἐτούτῃ· στὴν ἱερὴ ὀρκίζουμαι τὴν πρόθεσί
[μου

στὸ σκοπὸ μου τὸν ἅγιο, ποῦ μονάχα
τὸ καλὸ τὸ ὑπέρατο τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ποθῆσει!
ὄτ' εἶπα κι' ὅτι θὰ εἰπῶ ἐμπάθεια καμμία
δὲν τὰ κινεῖ, ψηλότερα—πόσο ψηλότερα!—εἶμαι
ἀπ' τῆς ἐμπάθειας ἐγὼ τῆς ρυκνῆς τὸν κύκλο!
Μιλῶ σὰν ἕνας ποῦ τὸ ὕψιστο
ἐγύρευε καλὸ τοῦ ἀνθρώπου
καὶ ἄμποτες ἢ σοφία σας νὰ μὲ νοιώση
καὶ νὰ στέρξη ἀνεπηρέαστα νὰ μ' ἀκροαστῇ!

Δίας

Ἐμπρὸς σύντομα λέγε.

Προμηθεὺς

Κανεὶς δὲν ξέρει
ἂν στὸ φῶς σκοτάδι ὑπάρχει ἢ κι' ἂν στὸ σκοτάδι
βρίσκειται τὸ φῶς, ὅμως ἐγὼ,
στὸ φῶ δοσομένος, ἐκεῖ τὴ σωτηρία πιστεύω τοῦ
[ἀνθρώπου
κι' ἔτσι ἀπὸ τὰ δώματα βάλθηκα τοῦ Ὀλύμπου
νὰ τῆνε κλέψω καὶ στὴ γῆς νὰ φέρω·
στὰ βάσανά μου φυσικὴν μιὰ αἰτία βρῖσκω
καὶ τίποτα νὰ μεταμεληθῶ δὲ θὰ μὲ κάμη·
ἢ εὐτυχία ἀπ' τοῦ πόνου τ' ἀργαστηρί βγαίνει,
λέω, κι' ἔτσι ἐγὼ ὀδηγὸς καὶ παθὼς πρώτος
στὸν ἀνθρώπο τὴ φέρνω καὶ τοῦτο, λογιάζω,
ἔννοια κακὴ καμμιά γιὰ τοὺς Ὀλύμπους δὲν ἔχει.

Δίας (ἐξαγριωμένος)

Νομίζεις, παλαβέ! τί ἂν γιὰ μένα

τέτοια δὲν ἔχει ἔννοια, ὅμως ἔχει
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ πρώτος ἐδῶ πατέρας προ-
[στατῆς παραστέκω·
πῶς θὰ μᾶς πείσης πῶς στὴν ἐνέργειά σου—ἐσύ—
τοῦ ἀνομιολόγητου δὲ βρίσκεται τοῦ ἐγγλήματος ὁ
[σπόρος;

γιὰ τὴν παρεξήγησι, ποῦ εἶπες πάρα πάνου
ἐσύ κι' ὄχι ἐγὼ τὴν ἔχεις καμωμένα
σ' ἕναν μανιακὸ δὲν πρέπει ἐγὼ ὁ Δίας
ποτέ, ν' ἀφίσω νὰ κίνηθῃ, τι θέλει
ποτέ; σ' ἕναν μανιακὸ, ποῦ βάλθηκε τὴ φύση
τὴ ζωὴ νὰ μολέψη τοῦ ἀνθρώπου!

Προμηθεὺς

Πατέρα Δία σ' εὐχαριστῶ, ποῦ—πρῶτα—
τὴν ἀγνόητα ἔχεις χτιμήσει τοῦ σκοποῦ μου

Δίας

Γιὰ τὴν πλάνη σου ἐγὼ σὲ εἶχ' ἀλυσσοδέσει
κι' ὄχι γιὰ τὸ τίποτ' ἄλλο, ποῦ σὺ ἔχεις νομίσει
γιὰ τὴν πλάνη σου, ποῦ μέσα τὴν ἀνεπανόρθωτη
καταστροφὴ κρύβει καὶ ποῦ τόσα μέλλει
στὸ δῦσμοιρο τοῦ ἀνθρώπου γένος νὰ φέρῃ
κακά, ἂν ἤθελε σ' ἀφίσω
εἶσαι μανιακὸς καὶ τώρα τελευταία
κάμποσοι τέτοιοι ἔχουνε ξεπροβάλλει
μανιακοί, φιλοδοξοί, ποῦ παζάρουν
γιὰ ὀδηγητὲς καὶ διορθωτὲς τοῦ ταλαπῶρου ἀνθρώπου
καὶ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς· θὰ σὲ ἀκούσω
μεγάλῃ δείχνοντας ἀπομονὴ στὰ παλαβὰ σου λόγια.

Προμηθεὺς

Ἄν εἶν' ἔτσι τὸ λόγο μου τότες πῶς,
ποῦ εἶπα γιὰ παρεξήγησι, τὸν παίρνω,
μὰ ὅμως καὶ ἀκλόνητα στὴ γνώμη μου πιστέβω
στὸ μέρος μου πῶς βλέπω τὴν ἀλήθεια.

Δίας

Ποῦθε τὸ ξέρεις;

Προμηθεὺς

Λέω, πῶς τὸ βλέπω!

Δίας

Χρειάζουμαι ἀποδείξεις, τί ὅ,τι βλέπει
ἕνας ὄραματιστῆς δὲν εἶναι πάντ' ἀλήθεια!

Προμηθεὺς

Τὸ δυστυχὴ κι' ἂν ἄλλο κακὸ τὸνε βαρύνῃ

πολύ δὲν τοῦ εἶναι—σύμφωνα μὲ τὴ δική σου πάντα παγαίοντας τὴ γνώμη, ποῦ τὴ δική μου ἀρνιέται— μ' ἂν ἀντὶς κακὸ ἢ σωτηρία τοῦ δίνεται ἢ καὶ ποῦ προκόβοντας τὴ βρίσκει;

Δίας

Καλὰ ἂν εἶναι ὅπως τὸ λές, μ' ἂν ὄχι;

Προμηθεάς

Τότες ἄς δοῦνε κ' ἡ ζωὴ ἄλλον ἄς πάρει δρόμο· μὰ εἶναι πρόοδο ποῦ ἔχω κάμει καὶ θυσία πρῶτος δίνου' ἐγώ!

Δίας

Αὐτὲς ποῦ σεῖς προόδους καὶ θυσίαις λέτε τὴν γαλήνη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς [ἔχουν ταράζει τὴν ἡσυχία τῆς ψυχῆς τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ καλὰ [τοῦ ἀνθρώπου γιατί ἐκεῖνο ποῦ Εὐτυχία σεῖς συνειθισμένα ἔχετε [νά λέτε

ἄλλο δὲν εἶνε στὴ ζωϊκὴ πάρεξ γαλήνη κ' ἰσορροπία ὁ κάθε ἕπουλος νὰ σταματῆ πόθος ὁ ἀφίσιχος ποῦ τῆς ἀλύτρωτης γεννήτορας ἔχει [σταθε' ὀδύνης.

Στὸ φῶς ἐσὺ τὸ ἐγκλημα δὲ βλέπεις ποῦ λουφάζει σάμπως ἀνήμερο θεοῦ καὶ περιμένει λεία μ' ἄλλο στόμ' ἀχόρταγο κ' ἀκονισμένα δόντια, μὰ κάνεις λὲς μὴ δοκιμὴ—ῶραϊα μὰ τὴν ἀλήθεια ἢ δοκιμὴ αὐτῆ, ποῦ λές, κ' ἐγὼ θαυμάζω μὲ τὸν ἑαυτό μου ποῦ τῶρα τύσην ὦρα δὲ σ' ἄδραξ' ἀπὸ τὸ λαϊκὸ νὰ σὲ γκρεμίσω κάτου κάτου στὰ τέρταρα τῆς γῆς κ' ἐνθὺς νὰ σ' ἀπαλλάξω καὶ σέν' ἀπὸ τὴν ἔννοια σου καθὼς καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὴν ποῦ ἀπόσοβήθηκε μεγάλη συμφορὰ τους

ΠΡΟΤΙΜΗΣΗ

Στὸν κάμπο ἦταν ἀμέτρητες, δειλές, ριχτές σὰ στρωμα οἱ μαργαρίτες, μὰ βλαβεῖα μὴ παπαροῦνα μόνο, καμάρωνε στοχαστικά, μὲ τῆλικὸ τῆς χρωμα. Κι' ἐγὼ περαστικά σαυτῆ τὸ χέρι κρυφαπλώνω.

Τὶ εἶναι τὸ χαμογέλιο σας παιδοῦλες λευκορόρες, μπροστὰ στὸ γλυκοσίλημα τῆς ματερῆς παρθένας; Θέλγει ἀπαλὰ τὸ ἀμόλυντο, ἐκεῖ στὲς οὐράνιες χῶρες, μὰ ἐπλάστη ἐδῶ, γιὰ νὰ μεθῆ στὸ ἀμαρτωλὸ καθέννας.

ΦΙΑΗ Κ. ΒΑΤΙΒΗ

μόν' ἔλα, ἓνα σοῦ μένει μοναχὰ ἂν ἀγαπᾷς νὰ ζήσης νὰ μετανοήσης παρενθὺς κ' ὅλα στὰ συγχωρᾶω

Προμηθεάς

Ζακόνι ἔναι τοῦ ἄστατου ἔτσι νὰ μετανοιώνη!

Δίας

Αἶ τότες καὶ ἡ τρέλλα σου συχώρια πιά δὲν παίρνει κ' εἶσαι ἄνοικονόμητος. Πῆραστε πιάσε νὰ ἐτοιμάσης τ' ἀτσάλινα γρήγορα κερφιά καὶ τίς χοντρές τίς [ἀλυσιδέες καὶ τὰ δυσκολοσίζωτα σφουγγιά σου κ' ἔλ' ἀμέσως

Ἡφαιστος

Πατέρα Δία ἔτοιμα ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω

Δίας

Ἐμπρός τότε μὴ χάνετε καιρὸ κ' ἔτοῦτον τὸν παλάβρα στὰ βράχια πάλι σῦρτε τον νὰ δέστε τοῦ Κανκάσου.(*)

ΦΩΤΗΣ ΜΕΝΤΖΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Τὸ παρα πάνω δημοσιευόμενον κομμάτι, εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν τρίτη σκηνὴ τοῦ «Προμηθεὶς Ἀυόμενος» τοῦ φίλου συνεργάτη κ. Φ. Μεντζελοπούλου. Ὁ ποιητὴς τροποποιώντας καὶ ξαναπλάθοντας τὸν ἀρχαῖο μῦθο, σύμφωνα πάντα μὲ τὰ κλασσικὰ δεδομένα, προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσῃ καθαρότερα τὴν Αἰσχυλικὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν, ἀποδοσμένην σὲ σύγχρονον τύπον ἐκφράσεως, ἀφίνει δὲ στὸ φινάλε νὰ φανοῦν καλλίτερα τὰ βαθιὰ αἰτία τῆς Αἰσχυλικῆς καθάρσεως, ποῦ ὑπῆρχε στὸ ἀπολεσθὲν τρίτο μέρος τῆς ἀρχαίας τραγωδίας.

Σὲ ἐπόμενα φύλλα θὰ δημοσιεύσουμε μερικὲς ἀπὸ τίς κυριώτερες σκηνές τοῦ ὅλου ἔργου, καθὼς καὶ σχετικὴν κριτικὴν τοῦ συγγραφέα.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσεως».

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝΑ

Βρισκόμουνα μαζὺ σ' ἓνα περβόλι μ' αὐτὴν ποῦ τὴν ψυχὴ μου ταράζει ὀλη. —Γεμᾶτο ἀπὸ τσαμπιά τὸ κάθε κλήμα—

Στὸ στήθος μου ἡ καλὴ μου ἀκούμπαιε πάλι, ὡσὰν τότε, μὲ χάρι τὸ κεφάλι. —Ἄνοιξις, τὰ λουλούδια, εἶχαν τὸ ντύμα—

...Καὶ ξάφνω γέρνει ἀπάνω μου μὲ πόθο, κ' ὀλόθερμο φιλι στὰ χεῖλη νοιώθω. Καὶ ξύπνησα... Ἦταν ὄνειρο. Τί κριμιά!

1918

Κ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΔΟΞΑ

(ΠΟΥ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗ ΠΑΛΙΝ)

Πηγαίναμε περυσιν γιὰ, τὸ μέτωπο μὲ ἓνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο φορτωμένον πολεμοφόδια καὶ συρματοπλέγματα, Ὁ δρόμος τραβᾷ ἀτέλειωτος πρὸς τὴν ἀνατολὴν σιγ-ματισμένος ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς ἔγκους αὐτοκινήτων, κάρ-ρων, ἀραμπάδων, ἰππέων ποῦ πηγαίνουν καὶ ἔρχονται σὲ μίαν ἀτέλειωτη σειρᾷ.

Μία παρέα ἀπὸ πεντέξη φανταροὺς φωνάζει στὸν σω-φῆρ:

—Συνάδελφε νὰ βάλωμε τοὺς γυλιούς μας ἀπάνω γιὰτὶ κόπηκε ὁ ὄμος μας. Πηγαίνομε γιὰ τὴ γραμμῆ.

—Δὲν ξέρω καὶ γὼ ἀπὸ φανταρία βρᾷ παιδιὰ, λέγει ὁ σωφῆρ, ἓνας ἔξυπνος στρατιώτης ἀπὸ τὴν Χαλκιδική, μὰ τί νὰ σᾶς κἄνω! ἔχομε βλέψεις ἀνήφορο καὶ τὸ αὐτοκίνη-το εἶναι βαρυφορτωμένο.

Οἱ φανταροὶ—ἑφεδροὶ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Κύμης—κα-τάξερνον τὸν σωφῆρ νὰ πάρη τοὺς γυλιούς των,

—Τότε ἀρπᾶγτε καὶ σεῖς ἀπάνω, λέγει ὁ σωφῆρ, ἔταν δὲν τὰ βγάζωμε πέρα, κατεβαίνετε καὶ σπρώχνουμε ὅλο μαζί.

Οἱ φανταροὶ ἀνεβαίνουν στὸ αὐτοκίνητο, ἀπλώνονται πάνω εἰς τὸ φορτίο τῶν πυρομαχικῶν καὶ ἀρχίζουν τὸ τρα-γοῦδι:

«Γῆς τὴ, μωρὲ παιδιὰ τῆς τύχης τὰ γραμμένα δὲν τὰ ξέρομε...»

Στὴν καμψὴ τοῦ δρόμου μέσα ἀπὸ κάποια χαράδρα φαίνεται ἓνας ἰππεὺς μὲ σταυρωμένο τὸ ὄπλο στὸν ὄμο καὶ τυλιγμένο τὸ κεφάλι του σ' ἓνα σαρίκι.

—Λές νᾶναι κανέννας τσέτης; ἐρωτᾷ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐφεδρῶς τὸν σωφῆρ.

—Ποῦ τέτοια τύχη! Αὐτοὶ δὲ μᾶς βαρύνε ἀπὸ τοὺς ἀμαζωτούς δρόμους. Δὲν τὸν βλέπεις εἶνε ἀπὸ τοὺς δικούς μας καὶ τὸ σαρίκι κάπου θὰ τῶχῃ βουτῆξῃ λάφυρο.

Ὁ ἰππεὺς πλησιάζει ἐν τῷ μεταξύ, ἐνθὺ φαίνεται ἡ ἄ-χνη τοῦ ἄλόγου ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ ρουθούνια του.

—Ἀπὸ ποῦ μωρὲ παιδι; ἐρωτᾷ ὁ σωφῆρ.
—Ἀπὸ τῆ γραμμῆ σύνδεσμος Μεραρχίας.
—Εἶναι τίποτα καὶ πάνω μπάμπ μπουάμ;
—Ὁχι, ἦτυχη.
—Ἄμ' ἔπου καὶ νᾶναι ὀ' ἀνάψη.

Ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὴν πολεμικὴ ζώνη, ἡ τοπο-θεσία ἀλλάζει γίνεταῖ περισσότερο σκληρωπὴ, περισσότερο σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδης. Δεξιά καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐμπρὸς ἀπλωμένοι λόφοι καὶ χαράδρες καὶ ποταμοὶ καὶ βουὴ πολ-λῶν νερῶν, καὶ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ δρόμου μίᾳ σπασμένην

ρόδα κάρρου, ἓνας τσακισμένος ἀραμπᾶς, ἓνα ἐγκαταλειμμένο ἐφιππίο.

Τὸ πτώμα ἑνὸς ἀλόγου μὲ βγαλμένα τὰ ἐντόσθια ἔξω ἀπλώνεται σ' ἓνα χωράφι, καὶ τὸ πρῶτο αὐτὸ θῦμα τοῦ πο-λέμου τὸ ὁποῖον συναντᾷς σὲ κάνει νὰ παραδεχθῆς τὸν πό-λεμο ὡς μίᾳ φυσικῆς κατάστασι βγαλμένη ἀπὸ τὴν ἴδια τῆ γῆ. Ὅριστε ἀπέναντί μας μίᾳ βλαβεῖα χαράδρα μὲ καμμένα πεῦνα, καὶ στὸ βάθος ἓνα καβᾶκι κάθετο καὶ στερεὸ καὶ ἐμπρὸς μας ἡ ἀτέλειωτη ὕγρα πρασινάδα τῶν λόφων καὶ τοῦ κάμπου. Ὁ δρόμος ἐδῶ ἀρχίζει νὰ γίνεταῖ περισσότερο ἀνηφορικὸς, καὶ ἡ βροχὴ ποῦ ἔπερε σιγανὴ καὶ διακομμέ-νη δυναμώνει. Κατεβαίνομε καὶ σπρώχνομε τὸ αὐτοκίνητο μὲ προθυμία καὶ χαρὰ. Αὐτὸ στενάζει, βρογχᾷ ἀπὸ προ-σπάθειαν, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος τὰ βγάζει πέρα.

—Εἶσθε καλοὶ πολεμιστᾶδες λέγει ὁ σωφῆρ.

Καὶ ἀκόμη δὲν πῆγαμε στὴ γραμμῆ ἀπαντοῦν οἱ ἐφε-δροὶ τῆς Κύμης.

—Τὶ τὰ θέλεις συμπεραίνει; ἓνας μορφομένος ἐφεδρὸς διηγήροος μάλιστα. ἔταν εἶσαι πολίτης φωνάζεις ζήτω ὁ πόλεμος, ἀλλὰ τὸ φωνάζεις γιὰ νὰ πᾶνε οἱ ἄλλοι, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ὅταν θάλῃς τὸ χακὶ καὶ ἀρχίσης νὰ τραβᾷς γιὰ τὸν ἐχθρὸ γίνεσαι ἀμέσως πατριώτης.

—Εἶναι τὸ αἰσθημα, ἡ καρδιά, τὸ φιλότιμο τοῦ ἔλ-ληνα νὰ πάη πάντα μπρός. ἐξηγεῖ ἓνα ἀπλοϊκὸ παιδί. Ὁ ἔλληνας γεννήθηκε γιὰ νὰ νικᾷ ἢ νὰ πεθαίνῃ μὲ τὸ στή-θος μπροστὰ.

Μία βοή, ἓνας διαρκὴς γδοῦπος βροντῆς ἀκούεταῖ τῶ-ρα ὑπόκωφος εἰς τὴν ἀρχὴν, δυνατώτερος καὶ ἐαυτέρως ὅσο προχωροῦμε καὶ στὸ τέλος συναντοῦμε μίᾳ ἀτέλειωτη σειρᾷ ἀπὸ ἀραμπάδες τοὺς ὁποίους σέρνον βώδια καὶ βουτάλια ὀδηγούμενα ἀπὸ τούρκους χωρικούς πενήντα, ἑκατὸ, διακό-σιοι πεντακόσιοι, περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι οἱ ἀραμπάδες τῆς ἐφοδιοπομπῆς τοῦ στρατοῦ μας, δυσκολεύουν τὸ δρόμο μας.

Ὁ σωφῆρ τοὺς ἐρίζει τοὺς σφουρίζει νὰ τραβήξουν τοὺς ἀραμπάδες των ἀπὸ τῆ μέση τοῦ δρόμου. Βλέπομε τὴν ἀπελπιστικὴν προσπάθεια τῶν κουρραμένων ζώων, καὶ τὴν ροδισμένην ἔντασι τῆς προσοχῆς τῶν τούρκων ἀραμπα ζήδων γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἡ λάσπη, ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἀνηφορικὸς δρόμος ποῦ σχηματίζει διαρκῶς μεγάλους λάκκους καὶ χανδᾶκια ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶσων τροχοφόρων, ὑποζυγίων καὶ ἀνθρώπων κάνει τὴν πορεία δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη καὶ δείχνει τὴν προσπάθεια τῶν ζώων ποῦ σέρνον τοὺς φορτωμένους ἀραμπάδες.

(Τὸ τέλος στὸ ἐπόμενο)

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΘΕΑΤΡΑ

CHARLES HENRY HIREN : *Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ποτρὺ. Θίσσιος Βεάκη—Νέζερ, δράμα σὲ 3 πράξεις.*

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ παίζεται σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Νορμανδίας. Ὁ νέος Ποτρὺ, πού ζῆ μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του, πατέρα, μητέρα καὶ τὸ γέρον παπποῦ του (τὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας), ὅταν ἦταν στὸ στρατὸ σκότωσε μέσ' στὴ ζύλη ἐνὸς μεθυστοῦ του Ἰστορα ἀπὸ λογομαχία τὴν λοχία του, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φίλου του Πέτρου ἔκρυψε τὸ ἔγκλημα. Ὁ φονιάς δὲν ἀνακαλύφθηκε. Κι' ὁ Ποτρὺ γύρισε ἡσυχος στὸ χωριὸ του καὶ παντρεύτηκε ἓνα χαριτωμένον κορίτσι. Μὰ ὁ συνάδελφός του πού τὸν βοήθησε νὰ κρύψῃ τὸν φόνο του ἦταν ἓνας ἄεργος καὶ μέθυσος πού ἀδίακουε τὸν ἐπίεζε. Τέλος ἀναγκάστηκε ὁ Ποτρὺ νὰ τὸν πάρῃ μαζὺ του νὰ δουλεύουνε στὸ ἴδιον χτήμα. Οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἀέργου Πέτρου ἦταν πολλὲς καὶ συχνές. Μὰ ἡ ἔξυπνάδα καὶ ἡ πονηριά τοῦ γέρον Μπαστιέν κατώρθωσε νὰ κάνουν τὸν Πέτρο ἐντελῶς ἀρνάκι, φιλήσυχον καὶ ὑπάκουον. Ὡς ὑπόθεσις, ὡς πλοκὴ τὸ δράμα δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πολλὰ καλὰ. Ὅλη ἡ ὁμορφάδα, εἶνε στὸν θαυμασιὸν του διάλογο. Τὸ δράμα εἶνε ἁρμονισμένο. οἱ χαρακτήρες εἶνε καλὰ ζωγραφισμένοι, καὶ μὲ τέτοιον τρόπο πού νὰ μὴ σκιαζῆ τὸ ἓνα πρόσωπον ὅλα τ' ἄλλα—πράγμα τόσο συνειδημένο στὸ θεάτρο.

Ἡ ἐκτέλεσις ἦταν ἀριστερὰ καλὴ. Ὁ κ. Βεάκης ὡς Μπαστιέν εἶχε μίαν ἐπιτυχίαν. Ἡ κ. Καββιάδα ὡς Τουανὲν ἔπαιξε μὲ ἀφέλεια καὶ χάρι. Ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί.

ΟΥΓΙ-ΔΙΑΜ ΣΑΙΚΣΠΗΡ : *Μάκβεθ, τραγωδία εἰς 5 πράξεις. Θίσσιος Βεάκη—Νέζερ.*

Ὁ «Μάκβεθ» εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα, τὰ δραματικότερα, τὰ ἀληθινότερα τὰ πικὰ μεγαλόπνοα ἔργα τοῦ μεγάλου Σαϊκσπήρου. Ὁ «Ὀθέλλος» εἶνε κι' αὐτὸς ἓνα μεγάλο ἔργο· δραματικότητας, μ' ἀληθινὸς καὶ θαυμάσια ζωγραφισμένους χαρακτήρες μὲ ποιητικὴ πνοή, τέλος ἓνα ἔργο ἄριον ἐκεῖ μὰς παρουσιάζει ὁ Σαϊκσπήρ ἓνα ζηλότυπον, ἀνθρώπινον ζηλότυπον «Ὀθέλλο» ἓνα σατανικὸν ραδιοῦργο ἴαγο, μὴ παρορνητικὸν Δυσδιαμόνον. Οἱ τύποι του εἶνε τέλειοι, κινεῖνται ἐλεύθερα, ἐνεργοῦν ἀνθρώπινα: τὸ ἔργο εἶνε ἄριστον. Στὴν «Μάκβεθ» ὅμως ὁ Σαϊκσπήρ δὲν περιορίζεται, κι' οὔτε θέλει νὰ δεῖξῃ αὐτὸ μὲ τὸ ἔργον του, τὴν φιλοδοξία δηλαδὴ τοῦ Μάκβεθ, τὴν ἐγκληματικὴν φιλοδοξία του. Δὲν θέλει νὰ μᾶς δεῖξῃ μονάχα αὐτό. Ὁ Μάκβεθ πρὸς παντὸς εἶνε ἀδύνατος φοβερὰ ἀδύνατος. Τὸν κατωλαμβίνει μιὰ

τρομερὴ, ἀληθινὰ ἀνθρώπινον ἀδυναμία (ὄχι μονάχα φόβος, μὴ φοβερὴ ἀδυναμία μπρὸς στὸ ἔγκλημά του, πού τὸν κάνει νὰ ὀπισθοχωρῇ. Ὁ τύπος τοῦ Μάκβεθ σὰν τέλειον ἀνθρώπινον φοβᾶται βέβαια κι' ὅλα· δὲν εἶνε ὅμως ὁ φόβος του μονάχα πού τὸν κάνει νὰ ὀπισθοχωρῇ (γιατὶ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος πού θροιάμβενε στὴ μάχη πρῶτος μὲ τὸ αἱματομένο σπαθί του μέσ' στοὺς στρατιώτες του) ἀλλὰ ἡ ἀνθρώπινον ἀδυναμία του μπρὸς στὸ ἔγκλημα. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ δεῖξουμε μὲ φράσεις ἀπὸ τὸ δράμα. Ἐνας στρατιώτης διεγνέται τὰ κατορθώματα τοῦ Μάκβεθ στὴν βασιλικὴ Δώγξαν: «Ὁ Μάκβεθ» σαλεύοντας τὸ σπαθί του, τὸ δολίχιστο ἀπὸ τῆς σφαγῆς τὸ αἷμα, ἀνοιξε τὸ δρόμον ὅσον πού ἔφτασε μπροστὴ στὴν πρόσθετον Μάκδοβαλ, κι' ἀντὶ γιὰ χαιρετισμὸν καὶ καλημέρα, τὴν ἄνοιξε στὰ δύο ἀπὸ τὸν ὤμον ὡς στὴν ἀφαιρῆς κ' ἔσπασε τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὰ ὀχυρώματά μας». Ὁ Μάκβεθ βέβαια βλέπει αἱματομένον μαχαίριον, φοβᾶται μερικὸς κρότους τὴ νύχτα, φοβᾶται μερικὰς στιγμὰς φοβερά. Ὅταν στὴ τελευταία πράξι, πού εἶνε καὶ ἡ δραματικώτερη, μαθαίνει ὅτι τὸ δάσος τῆς Βερνάνης ἔρχεται κατὰ τὴν Δουνουζάνη, κι' ὅταν μαθαίνει ἀκόμα, τὴν ὥραν πού ἀρχίζει νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸ σπαθὶ μὲ τὸν Μακδώρ, πῶς αὐτὸς χωρίστηκε ἀπὸ τὰ σπλάγνα τῆς μητέρας του πρὶν ἔρθῃ ἡ ὥρα, ὅλος τότε ὁ Μάκβεθ κομματιάζεται ὀριστικὰ κι' ἀπότομα: «Δὲ θέλω νὰ χτυπηθῶ μαζὺ σου». Ὅλα αὐτὰ βέβαια εἶνε φόβος. Ἀλλὰ καὶ πόσος φόρος δὲν γίνεται παιδί, παιδί ἀπὸ ἀδυναμία. Ὅταν στὴ δευτέρῃ πράξι τὸν συμφορεῖται ἡ γυναῖκα του νὰ γυρίσῃ καὶ ν' ἀλείψῃ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Δώγγαν τοὺς δύο ἀκολουθούς του καὶ ν' ἀφήσῃ τὰ μαχαίρια πλάι τους, ἀρνιέται: «Δὲ θὰ γυρίσω» καὶ νὰ τὸ σκεφτοῦ τί ἔκανα μὲ πίνει τρόμος. Δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ξαναῖδῶ. Καὶ πέρα κάτω: «Τί χέρια εἶν' αὐτά! Μοῦ βγάζουν τὰ μάτια ἀπὸ τὸ κεφάλι. Μπορεῖ τὸ μέγαλον Ηροσιδῶνος ὅλος ὁ ὠκεανὸς νὰ πλῆνῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου παρὲς αὐτὸ τὸ εἶμα; Ὅχι, τὸ χέρι μου θὰ μάτωνε τὸ ἀπέραντον πέλαγον καὶ θάκανε τὰ γαλανὰ νερά του κατακόκκινα». Κι' ἀκόμα: «Καλλιτέρεσσιν ἐμὸν μετὰ τὸν ἀποθαιμένο πού, γιὰ νὰ φτάσουμε ἐδῶ πού εἴμαστε, τὸν σταίλαμε στὴν εἰρήνην τοῦ τάφου, παρὰ νὰ ζῶμε ἔτσι μὲ τὴν ψυχὴ μας στὰ μαρτύρια, μέσιν σὲ μιὰ ἀδιέσπην ἀγωνία».

Ἡ ἐκτέλεσις ἀπὸ τὸν Νέζερ δὲν μπορεῖται νὰ πτοῦμε ὅτι ἐσημείωσε ἐπιτυχία. Ὁ κ. Βεάκης εἶχε μερικὰς στιγμὰς ὑπέροχας, μερικὰ μέρη θαυμάσια ἀποδοσμένα. Ὁ ρόλος ὅμως τοῦ Μάκβεθ εἶνε ἓνας τρομερὸς δυσκολώτατος. Ἐπρεπε νὰ καταλάβῃ κανένας ὅλο τὸ χαρακτήρα τοῦ Μάκβεθ (ὄχι ἔναν ἁπλοῦ φοβεροῦ, φιλόδοξου), νὰ ἐννοήσῃ ὅλη τὴν ψυχὴν τοῦ Σαϊκσπήρ μέσιν

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ—*Ἐκλογή ἀπὸ τὸ ἔργο τῶν νέων Ἑλλήνων ποιητῶν 1910—1920. Ἐπιμελεία Τέλλου Ἄγγρι.*

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν καὶ τὸ κύριον ἔλλειμμα τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως, τῆς μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σολωμοῦ, εἶνε ἡ «ὑποκειμενικότης» τῶν ποιητῶν τῆς. Ὁ νεοελλὴν ποιητὴς περιφρονῶν τὴν πραγματικότητα κλείνεται εἰς τὸ ἄτομόν του καὶ γράφει τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἐνφ' ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς δὲν γράφει τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῶν καθημερινῶν γενονότων, ἀλλ' ἐκ τῶν γεγονότων τούτων, ἐκ τῆς μακροῦς πείρας τῆς ζωῆς, προβαίνει πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς ἀνωτέρας ἀληθείας, τοῦ ἀπολότως ἰδεώδους, τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ ὑπάρχοντος εἰς τὰ πράγματα. Ὁ Σολωμὸς δὲν μᾶς ἀπέδωσε τὸ ἱστορικὸν τοῦ ἀγῶνος τοῦ εἰκοσιένου, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ μᾶς ἐκφράσῃ τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀγῶνος ἐκεῖνον· ὅλη ἡ ζωὴ του ἔτεινε (κι' αὐτὸ φαίνεται πολὺ καλὰ στοὺς «Ἐλευθέρους Πολιορκημένους») στὸ νὰ ἀποδώσῃ τὴν μεγάλην ἐκείνην ζωογόνο πνοήν, νὰ φτεριάξῃ ἓνα μνημεῖον τῆς Ἐλευθερίας.

Τὸν ἀφορισμὸν τοῦ ὑποκειμενικοῦ ποιητοῦ ἔδωσαν ἤδη ὁ Γερμανὸς ποιητὴς: «ὅταν ἐκφράξῃ κανένας τὰ ὑποκειμενικὰ συναίσθημά του δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομαστῇ ποιητὴς. Γιὰ νὰ γίνῃ κανένας ποιητὴς πρέπει νὰ κατορθώσῃ νὰ καταλάβῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν ἐκφράσῃ. Τὸ ποίημα εἶνε ἀνάγκη ἐκφράσεως ἐνὸς ἰδανικοῦ, ἐνὸς ἀληθινοῦ καὶ μεγάλου πόνου, ἐνὸς μεγάλου καὶ ομαδικοῦ πόνου. Ἐποὶ τὸ ποίημα γίνεται ἀνάγκη, ἐκφράζει τὴν ψυχὴν τῶν πραγμάτων. Ἐποὶ καὶ ἡ ποιησις εἶνε ἀληθινὴ καὶ μεγάλη».

Αὐτὰ γενικῶς ἂς δοῦμε τώρα τὸ ἔργο μερικῶν ἐκ τῶν ποιητῶν αὐτῶν. Ὁ Μᾶρκος Ἀδγέρης ἀντιπροσωπεύεται μὲ πολλὰ καλοὺς στίχους. Ἄλλως τε καὶ μόνο τὸ «Τραγοῦδι τῆς Τίβλιας» τοῦ δίνει μιὰ θέσιν στὴ νεοελληνικὴν φιλολογοίαν. Ἡ τίσις του εἶνε καθορισμένη· προσπαθεῖ διὰ τοῦ δημοτικοῦ τραγοῦτιδος νὰ ζωογονήσῃ τὸν νεοελληνικὸν ποίημα. Ὁ Κώστας Βάρναλης μᾶς παρουσιάζεται μὲ τὰ θαυμάσια γνωστά του ποιήματα. Ἀλλ' ἔχει καὶ νεώτερον ἔργον πολὺ καλόν. Ὁ «Διάλογος» καὶ τὰ νέα του ποιήματα, πού ἀκόμα δὲν τυπώθησαν, δίνουν ἓνα νέον δείγμα τοῦ πολιτισμοῦ, γιὰ τὴν ποιησὶν μᾶς ταλάντου του. Ὁ Νίκος Χαντζάρας μᾶς φέρνει μιάν ἀνοιξιμάτικην εἰδυλλιακὴν πνοὴν στὸ νεοελληνικὸν τραγοῦδι. Κατέχει ἤδη ἓνα ἐξελιγμένον ταλέντον· εἶνε

ἀπὸ τὸ ἔργο. Ὁ κ. Βεάκης βέβαια ἔκρινε τὸ κατὰ διέταγμα· κι' ἀμφεβέλλω ἂν κανεὶς ἄλλος στὴ θέσιν τοῦ ἀπαιξῆς καλλιτέρα. Ἐπειτα τὸ ἔργο κατωρονορηθῆκε ἔξι ὀλόκληροι σκηνῆς παρελείφθησαν, μαζὺ μὲ τὴν μικρότατην σκηνὴν πού γίνεται στὸ βασιλικὸν παλάτι τῆς Ἀγγλίας, μεταξύ Μαικόλιμ καὶ Μακδώφ. Ἐπικρῶς τὸ ἔργο δὲν σημείωσε ἐπιτυχία.

F. K.

ΕΙΡΩΝΕΙΕΣ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΟΥ

Μὲσ' στὰ χαρτιά μου βουθισμένος τὸ θρόισμα μου γράφω πῶς ἄκουσα κάποιας γυναικείας τουαλέττας, μῆς σκουπέττας, πού, σιγὰ, σιγὰ, πλησίαζε κοντὰ μου.

—'Α! ὅν' ἡ Μούσα, εἴπως ἄλλο, πού μούρχει' ἔπος στὸ Μυσσεί!.

Κ' εὐθὺς ἐκνάπισσα τὴν πέννα.

Μὰ ἔχι, ἦταν ἡ μορφή σου!

Ναι, εἶσαι σύ, πού πλησιάζεις ἀνάκαρρη—σὰν πεταλοῦδα—κι' ἄρου ἑστάνηες σιγὰ μου, καὶ τὸ μικρὸν σου τὸ χεῖμα μούβδελος μέσιν στὰ μαλλιά, τὸ πείδ γλυκὸν σου πλῆμα μ' ἀρῆκας κ' ἔρριψες πάλι, ὅπως ἦρθες...

Ὅμως γιὰτὶ μὲ τ' ἔργα μου νὰ κωνιώνεις—χαρτὴ μου ἀνύπαρκτη, γλυκεία!—Τόσο μεγάλην εὐτυχία τὸ πιστεῖται πῶς ὄχι ἐγὼ πατά;

Σ. Μ. Α.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΥΡΟΜΜΑΘΗ

Ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν ἐπέμνησε τὸν θάνατον μιᾶς ἐκλεκτῆς Δεσποίνης. Τῆς Εἰρήνης Μαυρομμάτη. Θυγάτηρ τῆς ὑπερόχου Ἑλένης Θεοχάρη Μεγάλης Κυρίας τῆς Βασιλείσης Ὁλγας καὶ σύζυγος τοῦ ἀειμνήστου καὶ πολυθρηνητῶν Σπυριδῶνος Μαυρομμάτη διήλθε τὸν βίον τῆς ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς ἑλληνίδος μητρός καὶ συζύγου. Ὅλη τῆς ἡ ζωὴ ἀπέβη μίαν ὥραϊν εἰκὼν οἰκογενειακῆς ἀφοσιώσεως, ἀντιθετικῆς πρὸς τὰς συγχρονιστικὰς ἰδέας αἰτινες φέρουσι τὰς σημερινὰς ἑλληνίδας σύχλι ἀπαξ μακρὰν καὶ αὐτῶν τῶν στοιχειωδῶν καθηκόντων των. Ὁ θάνατός τῆς ἐπροκάλεσε πολλὴν θλίψιν εἰς τοὺς γνωρίζοντας τὸν εὐγενὲς χαρακτήρα τῆς καὶ τὰ μοναδικὰ χαρίσματά τῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις σφίγγει μὲ συγκίνησιν τὴν χεῖρα τοῦ λατρευτοῦ υἱοῦ τῆς κ. Νικολ. Μαυρομμάτη εὐχομένη τὴν ἐξ ὑψους παραγορίαν.

έναν απ' εκείνους που περιμένουμε στο μέλλον έργα-
σία διαλεχτή. 'Ο 'Απόστ. Μελαχρινός μ'ας δίνει ένα
τραγούδι από τα «'Απολυτίκια», το γνωστότατο
«πάλλ βρέχει», κι' ένα κομμάτι από τον «'Απολλώ-
νιο» 'Η εργασία του—που μ'ας έδωσε ήδη μιαν
άποψη συμβολισμού λουσμένου στην ελληνική ποιή-
σι,—είναι κάτι τί για τη ποιήσ'ι μας. 'Ο Ναπολ.
Λαπαδιώτης, κι' αυτός από την «'Ηγησώ» μ'ας
παρουσιάζει στίχους υποβλητικούς, παθητικούς, ά-
βρους. 'Ο ποιητής αυτός δέ μ'ας παρουσιάστηκε ά-
κόμα σέ βιβλίο. 'Όταν θά μαζευτούν οι στίχοι του,
τότε βέβαια και θά προσεχτούν, και θά εκτιμηθούν
περισσότερο. 'Απορήσαμε πολύ που δέν είδαμε ν'
άντιπροσωπεύεται καθόλου ένα τόσο δυνατό ταλέν-
το σαν το Πέτρο Βλαστό ('Ερμονα) καθώς και ο
Νικόλ. Καζαντζάκης (Α. Γερανός): απορήσαμε πολύ,
πάρα πολύ. 'Ακόμα μ'ας φαίνεται ότι πρέπει να
σημειώσουμε το έργο των Σπαταλά, Ουράνη, Πα-
ράσχου κλπ. 'Από τους άλλους μερικοί έχουν δυο
τρία καλά ποιήματα, αλλά με τόσα λίγα δέν μπο-
ρεί να διεκδικήση κανένας μι'ά θέσι.

Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: «'Αρετούσα, το
βιβλίο της 'Αγάπης». 'Εκδοτικός οίκος Δημη-
τράκου, Αθήναι 1922, τόμοι 2.

Το βιβλίο αυτό, που είναι ένα από τα τελευταία
βιβλία του συγγραφέως, είναι ίσως πάρα πολύ μαζο-
κό και άφηγηματικό, και όχι με πολύ δύναμη γραμ-
μένο. Δέν μπορεί βέβαια να συγκριθ'η με τον «Γε-
λωτοποιό» πάντως όμως αναγνωρίζεται το ταλέντο
του συγγραφέα, κι' ο άναγνώστης ευχαριστείται δι-
βάζοντάς το. Θέλουμε έδω να συγχαρούμε τον κ.
Μ. Παπαδημητρίου που στα μικρά βυζαντινά σκί-
τσα του κ'ατόρθωσε να δώση χαρακτήρα, και να βάλ-
η τόσα πολλά στοιχεία της βυζαντινής αρχιτεκτο-
νικής και διακοσμητικής—πράγμα που δείχνει με
πόσην ευσυνειδησίαν εργαζεται.

«**ΝΕΑ ΖΩΗ**», άλεξανδρινό φιλολογικό περιοδικό
τεύχος 1.

Περιέχει την άρχη του ποιητικού έργου του Α.
Γερανού, ο «'Οδυσσεύς», ένα απ' τα λίγα έργα που
δίνονται στην νεολογική φιλολογία. Μαθαίνουμε
ότι ο κ. Γερανός έχει άλλα δυο σοβαρά έργα έτοιμα
που άνυπομονούμε να τα διαβάσουμε. Τί ώραίο
ποιητικό έργο! 'Αθελα μ'ας πνίγει η συγκίνησι, κι'
ευχαριστούμε αυτόν που μ'ας χάρισε ένα τόσο άριστο
έργο. 'Ακολουθούν μι'ά αξιοπρόσεχτη και μελετημένη
κριτική του Τ. Μαλιάνου για τον Δ. Ζαχαριάδη, δι-
ηγήματα Ουράνη, 'Αλιθέρη, ποιήματα Μαλακίση,
Μπαρούς, Μυρτιώτισσα, Κωνσταντινίδη, σημειώματα
φιλολογικές ειδήσεις κλπ.

Γ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

—**Βιογραφία του κόμητος Λέοντος Τολστόϊ.**

'Ο έκδοτικός οίκος ΛΑΟΥΣΗΝΙΚΟΥ του Βερολίνου εκυκλο-
φόρησε τρεις όγκώδεις τόμους από 600 περίπου σελίδες έ-
καστον, του Π. Μπίρκοβ, που περιγράφει την ζωή του
κόμητος Λ. Ν. Τολστόϊ. 'Ο «MERCURE DE FRANCE» έχει ήδη
τυπώσει στις εκδόσεις του τους δύο πρώτους τόμους του
έργου αυτού. 'Εδω δέν θά μιλήσουμε παρά για τον τρίτο
τόμο.

Αυτή η βιογραφία του Τολστόϊ γράφτηκε από τον Μπί-
ρκοβ με την συνδρομή του ίδιου του Τολστόϊ, που ένεπι-
στεύθηκε στον φίλο του το ιδιαίτερόν του ήμερολόγιον κι'
έγραψε γι' αυτόν πολλές σελίδες άναμνήσεων. Διά την ά-
φρονίαν των γεγονότων, την λεπτομερή παρατήρησιν όλων
των στιγμών της ζωής του μεγάλου συγγραφέως, διά την
ακρίβειαν των πληροφοριών που περιέχει, αυτή η βιογρα-
φία είναι ίσως ένα μοναδικόν γεγονός εις την παγκόσμιον λο-
γοτεχνία. Είναι τόσο άρτία και καθορισμένη όσο και η πε-
ρίφημη βιογραφία του Γκαίτε από τον Λεβίς. 'Ο τρίτος τό-
μος, όπως και οι δύο πρώτοι, περιέχει πολλές άδημοσίετες
έπιστολές, άγνωστα κείμενα διαφόρων έργων, φιλολογικά
σχέδια κτλ. Σ' αυτό τον τόμο, μέσα σέ άλλα, ο Μπίρκοβ
λέει για την γνώμη του Τολστόϊ επί της συνδιασκέψεως της
Χάγης, και την απάντησιν που ο μεγάλος ρώσος συγγρα-
φέας, έδωσε τότε σέ μιαν άμερικανικήν εφημερίδα, που του
εζήτησε τη γνώμη του για την συνδιάσκεψιν, και γενικώς
για το σημερινό καθεστώς. «'Η γενική ειρήνη δέν μπορεί
να έπιτευχθ'η, έλεγε ο Τολστόϊ, παρά με την εξέλιξιν, του
αισθητήματος του σεβασμού του ίδιου σου έαυτού και των
άλλων, παρά με την άρνησιν ύπακοής εις ένα πολίτευμα
που άπαιτεί φόρους και στρατιωτική θητεία διά να όργα-
νώσῃ το έγκλημα και τη βία».

'Επί τη εύκαιρία της «'Αναστάσεως» ο Μπίρκοβ διη-
γείται ένα άγνωστο συμβάν. Ξέρουμε ότι η υπόθεσις αυτού
του έργου είχε δοθ'η στον Τολστόϊ από τον φίλον του δικα-
στικόν σύμβουλον Κοκί, που του διηγήθηκε ένα έπεισόδιον
του δικαστικού του σταδίου. 'Αλλά ο Τολστόϊ όμολόγησε
εις τον Μπίρκοβ ότι η «'Ανάστασις» έχει επίσης και βιο-
γραφικόν χαρακτήρα: «'Ιδού, του είπεν, δέν γράφετε για
μένα, παρά μόνο καλά: αυτό δέν είναι δίκαιο, ούτε πλήρες.
Πρέπει να γράψετε επίσης και το κακό. Εις την νεότητά η
ζωή μου ήτανε πολύ κακή και δύο πράγματα, μεταξύ άλλ-
λων, με άπασχολούν μέχρι τώρα. Θά σ'ις τα ελπώ, σέ σ'ις
που γράφετε τη βιογραφία μου, και σ'ις παρακαλώ να τα
σημειώσετε. Πρώτα είναι η ένωσις μου με μι'ά χωριατο-
πούλα του χωριού μας, προ του γάμου μου. Γιαντό το ζή-
τημα στο έργο μου «'Ο Διάβολος» έχω άρκετους ύπαινη-
μούς. 'Επειτα έγκλημάτισα άπέναντι στη καμαριέρα της
θείας μου, στη Μαρία. 'Ητανε παρθένος: την εξηπάτισα,
την έδωσα: έπειτα απ' αυτό κατεστράφηκε».

Μέσα στις σχέσεις του ΝΕΚΛΙΟΥΝ και της ΚΑΤΥΓΗΑ πρέπει
να διακρίνη κανείς την άληθινή ιστορία του Τολστόϊ.

'Ο Μπίρκοβ σημειώνει ακόμη ότι οι πρώτες μετα-
φράσεις της «'Αναστάσεως» είναι όλες άτελείς, και μάλι-
στα η γαλλική μετάφρασις που τυπώθηκε στην «'Ηχώ του
Παρισίου». 'Εν πρώτοις ο μεταφραστής άπεσιώπησε την πε-
ριγραφή των θρησκευτικών ήθησεσιών και τις συμπλοκές
έναντιόν του στρατού. 'Επειτα η εφημερίς έλαβε άρκετές

έπιστολές άναγνωστών διαμαρτυρομένων ότι τα ρομαντικά
έπεισόδια μεταξύ Νεκλούντοφ και της Κατούσας ήτανε πο-
λύ υπερτιμημένα εν σχέσει με το πρωτότυπο. Τότε η «'Ηχώ
του Παρισίου» για να ήσυχάσῃ την άνυπομονησία των άνα-
γνωστών της περιέκοψε άρκετά κεφάλαια από τη μετάφρασιν.
'Η βιογραφία του Τολστόϊ από τον Μπίρκοβ είναι
άτιμη από έπεισόδια και άνεκδοτα της ζωής του, και έ-
πισης μάλιστα είναι και η καλλίτερα βιογραφία του Τολστόϊ
που τυπώθηκε μέχρι σήμερα.

θ'άν τάχα μι'ας ζωής ευτυχισμένης
ή όντανάκλαση όπου φωτίζει αιώνια;
κείνο το Θείο, το άγρό, το Κάτι;
ή μήπως στην καινούργια Μαγνησία
ένος πουλιού περαστικού διαβάτη
θ' άποζητ'ις με πόθο να περάσῃ
το βέβηλο φίλι, όθ'ωο κοράσι;

ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ

ΕΛΕΓΕΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΩΝ «'ΙΩΝΙΚΩΝ»

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΩΝΙΑΝ

—'Αχ, τί γλυκά που είναι τα μύρα,
τί κόκκινα τα χείλια, σαν πορφύρα.
—Πώς χάνονται οι στιγμές οι ευτυχισμένες...
—'Και τί ήδονές παράξενες, γλυκές...
—Γιά πές, θά τις ξεχάσῃς τις στιγμές;
—Τί πάθος μες τις ώρες τις θλιμμένες...
—Γιά πές, στα περασμένα θά χαθούν;
—Οι μέρες άχ, τί γρήγορα περνούν...
(Κι' ύστερα πιά, ή σιωπή θά βασιλέψῃ.
Κι' ως να κορμένο, το πλοίο θά προχωρῃ,
του ήλιου οι τελευταίες άναλαμπές'
ως τελευταίες θά χαϊδεύουν τις σκιές
της Σμύρνης που θά χάνεται μακριά...
Μά ως θά κοιτάξω έπίμονα, θά βλέπω
και θά διακρίνω—ώ, τόσο καθαρά...—
ένα άσπρο μαντηλάκι, σ' ένα χέρι
τρεμάμενο, να σειέται άπαλά...
Και κάτι μάτια—ώ μάτια νοσταλγίας...—
νάκολουθούν το πλοίο δακρυσιμένα από μακριά...
...Και τότε πιά
θέ ναποχαιρετήσω τη γῆ της 'Ιωνίας.....)

ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ «'ΙΩΝΙΚΩΝ» (*)

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Γλυκό, άθ'ωο κοράσι, στη ματιά σου
σαν πούξ πόθος σεμνός ν'ίν' που ξυπνάει;
Σάν τί μέσα σπ'ιγνά τα όνειρά σου
να κρύβεται, που την ψυχή μου τυραννάει;
Οί λάγνοι οι πόθοι, άχ πώς παραμονεύουν
τα χείλια σου σαν ώριμο κεράσι'
κι' οι βέβηλες επιθυμίες πώς μ'ας παιδεύουν
στο διάβα σου, άθ'ωο, σεμνό κοράσι.
Κι' άσγότερα, σαν θά περάσουν χρόνια,
στη θύμησιν άγέραστη θά μένῃς;
όμως στο βλέμμα έκείνη η νοσταλγία,

Κόρη, που πρωτοφίλησα έχτες το αλικό σου στόμα
γυρτός μεσ' στις άμυγδαλιές και κάτω απ' τη σελήνη,
και με φιλιό δέ σκούπισα τα δάκρυα σου στα μάτια,
—όπου για πρώτην εισφορά τον 'Ερωτα έχουν μείνει,—
και μόνο έχ'ι'ιδεμα άπαλά, (τί μέθη νοιώθω άκόμα!),
ή άγάπη μου δέ σ' όδηγεί στού όνειρου τα παλάτια.
Παρθένα μου όμορφη κι' άγνή, κι' όλάσπρη σαν τον κρ'ινο
που ως τώρα πάντοτε έζησες θλιμμένη και μονάχη
μ' όνειρα γλυκά, νεανικά σ' ώραία κάποια πόλι,
(ώ, κ' η ψυχή μου ως ήτονε τη παρθενιά σου νάχῃ!),
—μικρή φτερούγα πάνοιξες—και τη ζωή μου δίνω
στον 'Ερωτα για νάβρυσκες την ευτυχίαν όλη...
ΡΟΔΙΩΝ

ΤΑ ΚΡΙΝΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ...

Σ' ΕΝΑ ΔΕΥΚΩΜΑ

Τά χλωμά κρίνα, π' άστοργό χέρι έχώρισε
από αδελφική ζεστή φωλιά
τά λυπημένα, άνήξερα κρίνα,
όταν στη στοργική άγκαλιά της έφίλησε
ή παιδούλα ή γλυκειά και καλή,
γέροντι βαριά σά μεθυσμένα
από τον μρωμένο της άνασασμό,
και σ' άνατριχίλας όνειρο πεθαίνουν
στο βελουδένιο, κρινόλενκο λαϊμό,
στο πουπουλένιο, άφ'ό χερράκι,
που π'ότερα κι' από τη βρύση κι' από τα λούλουδα
κι' απ' την αύγούλα
άγγελικό, διάφανο—σαν όνειρο
τα σκιάζει

'Αθήνα 1918

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΩΤΗΣ

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.—Κατά λάθος έτέθη ή λέ-
ξις συνέχεια εις την περι 'Ελληνικῶν Θεάτρου
μελέτην του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Δάσκαρη.
'Η πολύτιμος μελέτη έληξε εις το τεύχος του
'Ιουνίου.

(*) 'Η Β' σειρά των «'Ιωνικῶν» είναι άνεκδοτη άκόμα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΥΠΟ ΔΗΜ. Π. ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΤΟΜΟΣ Α. (1821-1833)

Έργον πρώτην φοράν βλέπον το φῶς ἐν Ἑλλάδι. Απαραίτητον διὰ τοὺς κτηματίας, τοὺς Γεωτάνους, τοὺς Τραπεζίτας, τοὺς οἰκονομολόγους, τοὺς Συνεταγισμοὺς, τοὺς Λιδασκάλους καὶ πάντα ἐνδιαιτημένον διὰ τὴν πλουτοπαραγωγικὴν ζωὴν τῆς πατρίδος μας.

Πωλεῖται εἰς τὰ χωριό-τετρα βιβλιοπωλεῖα. Ἐπίσης καὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Προσκαλεῖ

πάντας τοὺς οἰκοδομήσαντας ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου 2351, ὡς καὶ τοὺς οἰκοδομοῦντας, ὡς συμφέροντος τῷ Νόμῳ τούτῳ περὶ δημοτικῆς φορολογίας ἀδειῶν οἰκοδομήσεως, προσέλθωσιν εἰς τὸ Δημοτικὸν Κατάστημα (Τμήμα Ἀμέσων Φόρων) καὶ ἐφοδιασθῶσι διὰ τῆς σχετικῆς ῥέθρας καταβάλλοντες τὸν ἀναλονικὸν φόρον πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν τοῦ ἀνω ρηθέντος Νόμου.

Ο Δήμαρχος Ἀθηναίων Γ. Α. ΤΣΟΧΑΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ Τ. Τ. Τ.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΙΣΘΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ,

Διακηρύττει ὅτι,

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 28 Αὐγούστου ἑ. ἔ. ἐνεργηθῆσεται μειοδοτικὴ δημοπρασίαι ἐν Ἀθῆναις καὶ ἐν Πειραιεὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν πρὸς μίσθωσιν τῆς περισυλλογῆς τῆς ἀλληλογραφίας ἐν τῶν γραμματοκιβωτίων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς διὰ τὸ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1921 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1923 χρονικὸν διάστημα.

Πληροφορίαι πρὸς τὸ Ταχυδρομικὸν Τμήματι τοῦ Ὑπουργείου τούτου.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Τ.Τ.Τ.)

Τύποις Κατίνης Παπαδοπούλου

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΕΛΗ

Ἀναμει τοῦ Νόμου 2998 ἀπὸ 18 τρέξ. μηνὸς Αὐγούστου θέλουσιν εἰσπραττεσθαι τὰ ἐπόμενα τέλη ἐπὶ τῶν ἀνακειμένων ἀλληλογραφίας καὶ τηλημάτων.

Ἐπιστολαὶ μέχρι βάρους 15 γραμμαρίων 4) λεπτά, ἀνω τούτων προστίθενται 20 λεπτά δι' ἕκαστον βάρους 15 γραμμαρίων ἢ κλάσματος τούτων. Ἐξαιρετικῶς ἐπιστολαὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς πόλεως υποβάλλονται εἰς τέλος 3) λεπτῶν διὰ τὸ πρῶτον βάρους 15 γραμμαρίων. Ἄνω τούτων προστίθενται 18 λεπτά ἀνὰ 15 γραμμάρια ἢ κλάσμα τούτων.

Βραβεῖα ἐπιστολαὶ υποκείνται εἰς τέλος 10 λεπτῶν. Ἐπιστολικά δελτία τοῦ Κράτους ἢ καὶ ἰδιωτικῆς κατασκευῆς 25 λεπτά.

Ἐγγράμα υποθέσεων 30 λεπτά μέχρι βάρους 50 γραμμαρίων, ἄνω τούτων προστίθενται 10 λεπτά ἀνὰ 50 γραμμάρια ἢ κλάσμα.

Ἐπισκεπτήρια 10 λεπτά ἐντὸς τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ 15 ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν.

Βιβλία φωτογραφία, ταινία κινηματογραφικαὶ κτλ. λεπτά 10 ἀνὰ 5) γραμμάριον.

Τὰ τέλη τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν τῶν ἐντύπων παρέμειναν τὰ αὐτὰ καὶ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα.

Δικαίωμα συστάσεως 50 λεπτά.

Δικαίωμα κατεπιγούσης παραδόσεως 1 δραχμῆ.

Ἐπιστολαὶ Πόστ Ρεστάιν προελεύσεως ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ υποκείνται εἰς πρόσθετον τέλος 20 λεπτῶν εἰσπραττομένων παρὰ τοῦ παραλείποντος.

Ὅμοια Πόστ Ρεστάιν ἀποστολαὶ ἀλλ' ἐσωτερικῆς μόνον διανομῆς φέρουσαι διεύθυνσιν συστηματικὴν υποκείνται εἰς ἕτερον πρόσθετον τέλος μόνιμον δραχμῆς εἰσπραττομένου τοῦτο παρὰ τοῦ ἀποστολέως καὶ δι' υποχρεωτικῶς.

Τὰ τηλεγραφικὰ τέλη τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀρίσθησαν ἐν τῷ μέλλοντι ὡς ἀκολούθως :

3) Συνθήκη (ἀπλ.) τηλεγραμμήματα.

2) 1) λεπτά κατὰ λέξιν προστιθεμένου μονήμου τέλους μίαις δραχμῆς κατὰ τμήμα.

2) Τύπου (Δημοσιογραφικὰ) 5) λεπτά κατὰ λέξιν εἰσπραττομένου ἐπ' αὐτῶν μονήμου τέλους μίαις δραχμῆς κατὰ τμήμα.

3) Ἐπείγντα. Τριπλασίον τῶν ἀνωτέρω κατὰ λέξιν τῶν νομίμων τελῶν.

4) Ἀπάντησις πληρωμένη μέχρι δέκα λέξεων ἡμ. τρεῖς 2) δὲ λεπτά κατὰ λέξιν διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς 10 ποσῶν τῶν λέξεων.

Διὰ τὰς ἐπείγντας το τριπλασίον.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν ΤΤΤ)

Ὁ Τμηματάρχης Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΕΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΤΤ

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ἀκυροῦμεν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐνεργηθείσης ἐνταῦθα τὴν 21ν Μαΐου ἑ. ἔ. δημοπρασίαις μόνον διὰ τὴν προμήθειαν τριῶν τόννων ἀμμωνιακοῦ ἄλιτος χημικῶς καθαροῦ καὶ ὀρίζομεν νέαν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» λόγῳ τῶν θερῶν διακοπῶν δὲν θὰ ἐκδοθῆ διπλῆ τὸν Αὐγουστον, ἀλλὰ τὸν Σεπτέμβριον περιλαμβάνουσα τοὺς μῆνας Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον, συμφῶτως πρὸς τὰ ἀπὸ ἐτῶν ἀκολουπούμενα.

ἐπαναληπτικὴν τοιαύτην γενησομένην δι' ἀνοικτῶν προσφορῶν ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ὀρίσθησομένης παρ' ἡμῶν τὴν 16-ην Ἰουλίου ἑ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11—12 π. μ. παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ ΤΤΤ τμήματι Ὑλικοῦ συμφῶτως πρὸς τοὺς παρ' αὐτῷ κατατεθειμένους ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 20,203 παρελθόντος ἔτους ἡμετέρας διακηρύξεως.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν ΤΤΤ ΜΙΧΑΗΛ ΓΟΥΔΑΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ, ΤΗΛΕΓΡ. ΚΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ

Διακηρύξεις μειοδοσίας διὰ τὴν προμήθειαν τεσσάρων τηλεφωνικῶν Κέντρων τελείως αὐτομάτων.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ταχ. Τηλ. καὶ Τηλεφῶνων Διακηρύττει ὅτι,

Δέχεται προσφορὰς διὰ τὴν προμήθειαν καὶ ἐγκατάστασιν εἰς ἅς πόλεις ἠθέλην ὑποδείξει τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ΤΤΤ, τεσσάρων τηλεφωνικῶν κέντρων τελείως αὐτομάτων, ἕκαστον χωρητικότητος χιλίων γραμμῶν, μεθ' ὄλων τῶν ἐξαρτημάτων καὶ παρακολουθημάτων αὐτῶν, συμφῶτως πρὸς τοὺς ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν ΤΤΤ κατατεθειμένους ὄρους (ὑπηρεσίαι Ὑλικοῦ), οὓς δύναται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ λάβωσι γινῶσιν προσερχόμενοι κατ' ἐλάχιστην εἰς τὸ εἰρηθῆν γραφεῖον. Αἱ προσφοραὶ γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 21ης Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ. θύλων δ' εἰσθαι ἐνσφραγιστοὶ ὡς ἐν τοῖς ὄροις δεικνύνται αἱ προσφοραὶ θὰ ἀπευθύνονται πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ΤΤΤ (Ὑπηρεσίαι Ὑλικοῦ) μετὰ τὴν ἐνδειξιν «Δημοπρασίαι διὰ τὴν προμήθειαν τεσσάρων τηλεφωνικῶν κέντρων αὐτομάτων».

Ὁ Ὑπουργὸς ΜΙΧΑΗΛ ΓΟΥΔΑΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ζητεῖται πρὸς ἐνοικίασιν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ Γεωπονικοῦ Χημείου, οἰκία ἐκ 5—6 δωματίων μετ' ἐγκατάστασιν ἀερίωφωτος καὶ ὕδατος.

Πληροφορίαι κατ' ἐλάχιστην 11—12 π. μ. εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας (Τμήμα προσωπικοῦ ἢ Τμήμα Γεωργίας).

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

Ἡ ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΕΩΠΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Διακηρύττει ὅτι

Τὴν 11ην Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 12—12 π. μ. ἐπαναληφθήσεται ἐν τῷ κεντρικῷ κτιρίῳ αὐτῆς παρὰ τὸν Βοτανικὸν Κήπον (Χασοκί) ἡ μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν προμήθειαν 15.000 δικάδων ἀχύρου, ὑφ' οὓς ὄρους διαλαμβάνει ἢ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς σχολῆς διακηρύξεις.

Ἐν Ἀθῆναις 1922

Ὁ Διευθυντὴς ΣΠ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

γνωστοποιεῖ ὅτι τὴν 23-ην Σεπτεμβρίου 1922 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11—12 π. μ. ἐπιναλημβάνεται ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι (Γραφεῖον Δημάρχου) ἡ μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὸ οικονομικὸν ἔτος 1922—1923 διὰ τῆς ἐνοικίασιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ δικαίωματος ἐπὶ τῶν Δημοσίων περῶν καὶ πάσης ἄλλης ἰδιοκτησίας τοῦ Δήμου καὶ τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν διαπραγμάτευσην μετ' ἐλάχιστον ὄριον προσφορᾶς δραχ. 50000

Ὁ Διευθυντὴς Ἀθηναίων ΤΣΟΧΑΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

γνωστοποιεῖ ὅτι τὴν 23-ην Σεπτεμβρίου 1922 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11—12 π. μ. ἐπιναλημβάνεται ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι (Γραφεῖον Δημάρχου) ἡ μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν προμήθειαν τοῦ ἀντικαυστοῦ καθαροῦ κηροῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἱερῶν γιῶν Α' καὶ Β' Νεκροταφείου διὰ τὸ οικονομικὸν ἔτος 1922—1923 δεκτικῆς οὗσης πάσης προσφορᾶς κατ' ὄκιν.

Ὁ Διευθυντὴς Ἀθηναίων ΤΣΟΧΑΣ

“ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,, ;;;

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1922

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
Ταμείον και Τραπεζαι	Δρ. 57,835,420.87	Κεφάλ. Μετοχ. έγκεικρμ. Δρ. 25,000.000	
Προσωριναι δμολογιαί Άναγκ. Δανείου		» » μήπω εκδοθέν » 4,580.000	Δρ. 29,420,000.—
παρ' Έθν. Τραπεζή και Ταμείω	» 8,975,095.26	» αποθεμ. τακτικόν Δρ. 1.490,605.75	
Προεξοφλ. έμπορικαι Δρ. 3,526.882.77		» » έκτακτον » 10.605,490.—	» 12,101,095.75
» εντ. γραμ. Έλ.Δ. » 37,317,214.05		Κρατήσεις δι' ένδεχομένας ζημίας	» 600,000.—
» » » Ξεν.Κυβ. » 7,234,377.50	» 48,078,474.32	» δι' ένδεχομένας φορολογικάς	
Συμμετοχή εις προσωρινόν Δάνειον Κυ-		» υποχρεώσεις	» 1,800,000.—
βερνήσεως 40,000,000 Φρ.	» 2,140.000.—	Καταθέσεις εν όψει και επί προθεσμία	» 147,311,658.61
Δάνεια επί χρεωγρ. και λοιπών έγγυθσ.	» 45,311,660.54	Έπιταγαί πληρωτέαι	» 4,575,234.84
Χρεώγραφα και τοκομερίδια	» 29,013,584.37	Προκαταβολαι πιστώσεων επί φορτωτικών	» 1,592,988.38
Λογαριασμοί διάφοροι	» 2,444,713.94	Λογαριασμοί διάφοροι πιστωτικοί	» 15,621,930.54
Άξιαί πρὸς εισπραξιν	» 8,759,499.49	» εισπράξεων τρίτων	» 21,709,237.24
Τραπεζαι και Τραπεζίται Έξωτερ. και		Μέρισμα ληξασης εξαμην. Δρ. 2,064,943.—	
Έπαρχιών, άξιαί πρὸς εισπραξιν	» 12,278,899.63	» μείον φόρου » 227,143.—	» 1,837,800.—
Υποκαταστήματα, Άσμοι προσωρινοί	» 9,814,189.84	Κέρδη και ζημιαί, υπόλοιπον εις νέον	» 30,053,12
Άκίνητα κτήματα Τραπεζης (*)	» 2,788,109.40		
Έξοδα έγκ. Κεντ.-Υ)των Δρ. 441,448.08			
Μείον άποσβ. ληξ. εξαμ. » 248,101,26	» 193,346.82		
	Δρ. 227,602,994.48		Δρχ. 227.602,994,48

(*) Έν Αθήναις, Πειραιεϊ, Βόλφ, Καλάμαις, Λαρίσση, Τρικκάλοις, Χανίοις και Μοσχάτω.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΟΣ "ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ.,

Τόκοι	Δρ. 2,832,362.05	Υπόλοιπον παρελθούσης εξαμηνιας	Δρ. 425,923.96
Έξοδα διαχειρίσεως, μισθοδοσία προσω- πικού και αποζημίωσις Διευθύνσεως	» 2,699,819.50	Τόκοι	» 7,796.873.—
Ταμείον περιθάλψεως και προικοδοτήσεως υπαλλήλων Τραπεζης	» 220.000.—	Προμήθ. διαφοραι Συν)τος διάφορα κέρδη	» 2,458,105.10
		Πρόσοδοι κτημάτων	» 17,612.30
Φόροι :			
Διάφοροι	Δρχ. 27,121.80		
Κυκλοφορίας Μετοχών μας	» 201,985.—		
Άποσβέσεις :			
Διάφοροι	» 253,293.63		
Έξοδων ένκαταστάσεως και ιδίως προσθηκών Κεντρι- κού Καταστήματος	» 248,101.26		» 501,394.89
Κρατήσεις δι' ένδεχομένας φορολ. υποχρ.	» 1,800,000.—		
Κέρδη καθαρά διατιθέμενα διά την παρούσαν εξαμ.	» 2,385,778.—		
Κέρδη αφιέμενα εις νέον	» 30,053.12		» 2,415,831.12
	Δρ. 10,698,514.36		Δρ. 10,698,514,36

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ 2,385.278

Κράτησις 5 ο)ο διά Κεφάλιον άποθεματικόν επί Δρ. 2,385,778.—	Δρχ. 119,289.—		
Τόκος 6 ο)ο » » » επί τακτ. άποθεμ. Δρ. 1,339,142.45	» 40,174.30	Δρχ. 159,463.30	
Μέρισμα τακτικόν πρὸς Δρ. 3 κατά μετοχὴν επί Μετοχών 204.200	» 612,600.—		
» πρόσθετον » » 7 » » » 204.200	» 1,452.343.—		
	Δρ. 2,064,943.—		
Μείον φόρου μερίσματος 11 ο)ο	» 227.143.—	» 1,837,800.—	
Φόρος μερίσματος επί 2,034,943.— πρὸς 11 ο)ο		» 227,143.—	
Ποσοστά Διοικητικοῦ Συμβουλίου επί Δρ. 1.613.714.— πρὸς 10 ο)ο		» 161,371.70	
		Δρχ. 2,385,778.—	

Έν Αθήναις τῇ 20 Ιουλίου 1922

Ό Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

ΜΙΧ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ό Γεν. Γραμματεὺς

Γ. ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

Ό Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου

Δ. Ι. ΨΑΡΑΥΤΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΚΟΝΙΑΚ

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ ΟΙΝΟΙ

ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

Γραφεία αγοράς και πωλήσεως
μεταχειρισμένων και μη γραμματο-
σήμων υπό του κ.

Ν. ΤΕΖΑΡΟΜΟΥ

Οίκος εμπιστοσύνης και εξαρετι-
κής, εδουειδησίας.

ΜΕΓΑΣ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΑΥ ΡΙΝΤΕΜΠΣ
Δ. ΚΑΙ Φ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΙΔΩΝ

Λαπρόρροχα δια προίτας

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Π Α Δ Η & ΣΙΑ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Το αρχαιότερον ἐν Ἑλλάδι Χαρτοπωλείον. Ἐπισκε-
πήσια στιγμιαίως.

ΤΑΠΗΤΕΣ ΠΕΡΣΙΚΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΒΑΓΓΑΝΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ ΠΑΣΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΗΤΟΙ:

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΦΑΚΕΛ-
ΛΩΝ, ΕΠΙΣΤΟΛΟΚΕΦΑΛΙ-
ΔΩΝ, ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΩΝ, ΝΕ-
ΚΡΟΣΗΜΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΑΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΕΙΔΟΠΟΙΗΤΕ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΩΣ ΤΗΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΡΙΑΝ

5 ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 5

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΙΝΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ